

Warszawa, dnia 18 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 695/20

WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Kamila Kutyla

przy udziale prokuratora Jadwigi Rybak

po rozpoznaniu dnia 18 października 2021 r.

sprawy A. B., córki J. i G., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 18 lutego 2020 r. sygn. akt II K 512/19

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) zł tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 695/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 18 lutego 2020r. Sygn. akt II K 512/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.1.1.3. Granice zaskarżenia	
0.1.1.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej		

	podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.1.2.1. Ustalenie faktów					
0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. B.	Oskarżona jest osobą karaną za przestępstwo tego samego rodzaju, figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego ;	Informacja z KRK, informacja z ewidencji kierowców	165,174-175
2.		A. B.	Wyniki stężeń alkoholu otrzymane w badaniach wydychanego powietrza nie korelują z ilością, rodzajem	Opinia z zakresu chemii i badań toksykologicznych	141-147

			i czasem spożycia alkoholu, który zadeklarowała A. B.,		
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.			
1.	Informacja z (...) o wpisach w ewidencji kierowców Informacja z KRK	dokument sporządzony przez uprawniony podmiot potwierdza, że oskarżona nie należy do kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego ; dokument wystawiony w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy			

		Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;	
2.	Opinia toksykologiczna	Opinia z zakresu chemii i badań toksykologicznych jest pełna, jasna, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności i nie wymaga uzupełnienia.	
<p>0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</p>			

**ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
1.	Obrazę przepisów	# zasadny	
2.	postępowania karnego, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 kpk powodującą błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na wynik postępowania i przyjęcie winy oskarżonej w pkt 1 wyroku, tj. uznanie, że wyjaśnienia oskarżonej są niewiarygodne w części dotyczącej doprowadzenia do wysokości zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonej na poziomie powyżej 1 mg/l w wyniku wypicia ¾ butelki kropli V., podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na winę oskarżonej i podstaw do domniemywania, że spożycie	# częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>kropi V. zawierających alkohol nie mogło spowodować zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonej;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego, gdyż są oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny i zgodny z zasadami logicznego rozumowania. Zarzut dowolnej oceny zgromadzonych dowodów jest chybiony, albowiem Sąd Rejonowy</p>			

prawidłowo
ocenił, że
wyjaśnienia
oskarżonej A. B.
są
niewiarygodne w
części dotyczącej
wprowadzenia
się w stan
nietrzeźwości w
wyniku wypicia
 $\frac{3}{4}$ butelki kropli
V. już po
zatrzymaniu
samochodu na
stacji
benzynowej w
Ł.. Wbrew
argumentom
skarżącego, iż
nie ma
jakichkolwiek
dowodów na
winę oskarżonej
i podstaw do
domniemywania,
że spożycie
kropli
zawierających
alkohol nie
mogło
spowodować
poziomu
stężenia
alkoholu
ustalonego w
wyniku badań
wydychanego
powietrza, to
w tym zakresie
dowodem takim
są zeznania
świadka M. Z..
Funkcjonariusz
policji będąc po
służbie
zaobserwował
nieskoordynowany
sposób jazdy
oskarżonej na

trasie z W. do L. i jechał za oskarżoną przez dłuższy czas pokonując odległość ok. 20 km. Widział jak oskarżona miała trudności w utrzymaniu prostego kierunku jazdy, zjeżdżała na sąsiednie pasy ruchu, zmuszając innych kierujących do manewrów obronnych. Kilkukrotnie zjeżdżała na przeciwległy pas ruchu co groziło zderzeniem z pojazdami jadącymi z naprzeciwka. Świadek M. Z. był w stałym kontakcie z Komendą Powiatową Policji w L. i po zatrzymaniu pojazdu przez oskarżoną przystąpił niezwłocznie do zatrzymania kierującej samochodem V.. Po otwarciu drzwi od strony kierowcy poczuł od oskarżonej woń alkoholu i zobaczył otwarte piwo w butelce.

Kobieta miała
belkotliwą
mowę, a jej
stan wskazywał
jednoznacznie
na nietrzeźwość.
Świadek na
skutek
stawianego
przez oskarżoną
oporu
obezwładnił ją
przy użyciu
chwytu
łokciowo-
barkowego i
oczekiwał na
przyjazd patrolu
policji. Z zeznań
świadka wynika,
że od momentu
gdy oskarżona
wjechała na
stację paliw aż
do przyjazdu
policjantów, nie
spożywała
żadnego płynu z
butelki.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego cały
proces nie miał
charakteru
poszlakowego,
gdyż opierał się
na wiarygodnym
dowodzie z
zeznań
naocznego
świadka
zdarzenia M.
Z.. Ponadto
Sąd Rejonowy
dokonał oceny
stężenia
alkoholu w
organizmie
oskarżonej i

uznał, że wyniki
4 badań
analizatorami
wydechu w
odstępie 38
minut
przeprowadzone
po zatrzymaniu
oskarżonej tj. (I
badanie o godz.
19:12 -1,16 mg/
l, II badanie
o godz. 19:26
-1,15 mg/l , III
badanie o godz.
19:45 -1,23 mg/
l , IV badanie
o godz. 19:50
– 1,33 mg/
l, wskazują w
sposób
jednoznaczny, że
oskarżona
spożywała
alkohol w ilości
większej niż
deklarowane $\frac{3}{4}$
butelki o
pojemności 125
ml kropli
uspokajających
V.,
zawierających w
składzie etanol.
Sąd Rejonowy
zwrócił również
uwagę na
tendencję
wzrostową
stężenia
alkoholu w
organizmie
oskarżonej, co
wskazuje na
spożywanie
alkoholu w
trakcie jazdy
samochodem
oraz wyklucza

wiarygodność jej
wyjaśnień.

Nie ma zatem
racji skarżący,
iż okoliczności
popelnienia
czynu zostały
stwierdzone
wyłącznie na
podstawie
subiektywnego
przekonania
Sądu o
niemożliwości
obecności
alkoholu w
wydychanym
powietrzu w
wyniku zażycia
przez oskarżoną
kropli V..
Odpowiadając
na ten zarzut
należy wskazać,
że Sąd oceniając
wyjaśnienia
oskarżonej
opierał się o
zasady
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazania
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Skuteczne
podniesienie
zarzutu
naruszenia art.
7 k.p.k. wymaga
wykazania, że
ocena dokonana
przez sąd jest
sprzeczna z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, bądź,
że argumentacja
zaprezentowana

przez sąd za
tak dokonany
wyborem
pozostaje w
sprzeczności z
zasadami logiki.
Odrzucenie
przez sąd
jednych
dowodów, przy
jednoczesnym
uwzględnieniu
innych dowodów
stanowi
uprawnienie
sądu
dokonującego
ustaleń
faktycznych z
pełnym
uwzględnieniem
zasady
swobodnej
oceny dowodów
i nie może
być uznane za
przejaw
złamania zasady
obiektywizmu
(por.
postanowienie
SN z dnia 29
stycznia 2020r.
II KK 364/19).

Zarzut
naruszenia art.
7 k.p.k. wymaga
wykazania wad
w ocenie
konkretnych
dowodów
dokonanych
przez sąd
orzekający,
prowadzących
do wniosku,
że ocena ta
przekroczyła
granice

swobodnej
oceny, przy czym
konieczne jest
wykazanie
konkretnych
błędów w
sposobie
dochodzenia do
określonych
ocen,
przemawiających
w zasadniczy
sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu.
Sąd Odwoławczy
nie stwierdza
tego typu błędów
w logicznym
rozumowaniu
Sądu
Rejonowego.

Skarżący
podnosi, że w
momencie
popelnienia
czynu oskarżona
była osobą
drobną o
znikomej
tolerancji
alkoholu, a także
była wyczerpana
fizycznie i
psychicznie.
Wobec tego
wina jej powinna
być wykazana
wyłącznie na
podstawie
obiektywnej
opinii biegłego,
a nie wyłącznie
przekonania
Sądu.
Uzupełniając
postępowanie
dowodowe w

postępowaniu odwoławczym w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości związanych oszacowaniem stężenia alkoholu w momencie kierowania samochodem przez oskarżoną, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii z zakresu badań toksykologicznych w celu stwierdzenia czy stan nietrzeźwości A. B. mógł powstać na skutek spożycia $\frac{3}{4}$ butelki płynu doustnego V. lub S. zawierającego w składzie etanol, który oskarżona według jej wyjaśnień miała spożyć po zakończeniu jazdy samochodem w dniu 7 maja 2019r. około godz. 19:00.

Wskazać w tym miejscu należy, że uzupełnienie przewodu sądowego przez Sąd Okręgowy w toku postępowania

odwoławczego
poprzez
dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłego z
zakresu chemii
kryminalistycznej
i badań
toksykologicznych
nie zmieniło w
żaden sposób
wymowy
materiału
dowodowego
zebranego przez
Sąd Rejonowy.
Biegła I. O.
na podstawie
analizy akt
sprawy
stwierdziła, iż
wyniki
otrzymane po
przeprowadzonych
pomiarach przy
użyciu
analizatorów
wydechu
wskazują
jednoznacznie,
że w momencie
badania
zawartości
alkoholu
etylowego w
powietrzu
wydychanym w
organizmie A.
B. trwała faza
wchłaniania
alkoholu
etylowego. To
oznacza - przy
tym poziomie
osiągniętego
stężenia
alkoholu
etylowego 2,44
‰ - 2,79 ‰, iż
A. B. spożywała

alkohol
przynajmniej
cztery godziny
wcześniej, przed
poddaniem się
pierwszemu
badaniu na
zawartość
alkoholu
etylowego w
powietrzu
wydychanym.
Biegła dokonała
obliczenia
maksymalnego
stężenia
alkoholu, które
mogło
znajdować się
w organizmie
oskarżonej po
konsumpcji
ilości
deklarowanej
ilości syropu o
zawartości 60
% etanolu, przy
zastosowaniu
wzoru E. W.,
który
uwzględnia
indywidualny
współczynnik
rozmieszczenia
alkoholu przy
wzroście i wadze
wskazanych
przez oskarżoną
na rozprawie
oraz w protokole
badania stanu
trzeźwości . W
wyniku obliczeń
biegła
stwierdziła, że
po
jednorazowym
spożyciu 100 ml
syropu 60 %
(3/4 zawartości

butelki o pojemności 125 ml) maksymalne stężenie alkoholu, które wystąpiłoby po całkowitym wchłonięciu zadeklarowanego przez oskarżoną alkoholu wynosiłoby od 1,17 ‰ (0,56 mg/l) do 1,25 ‰ (0,59 mg/l). Wyniki stężeń alkoholu otrzymane w wyniku obliczeń nie korelują z ilością, rodzajem i czasem spożycia alkoholu, który zadeklarowała A. B.. W opinii biegłej nie jest możliwe aby stężenie alkoholu etylowego na poziomie 2,79 ‰ osiągnięte o godz. 19:50 pochodziło jedynie od spożycia zadeklarowanego przez oskarżoną syropu w ilości 100 ml. Osiągnięcie takiego stężenia alkoholu było wynikiem spożycia alkoholu etylowego najprawdopodobniej ok. godz. 15-tej

lub później, w ilości zdecydowanie większej niż zadeklarowała.

Pomiary dokonane analizatorem wydechu wskazują na tendencję wzrostową co oznacza, że cały czas trwało jeszcze wchłanianie alkoholu w organizmie i osiągnięte stężenie alkoholu o godz. 19:50 mogło nie być jeszcze maksymalne. W trakcie badań w organizmie A. B. między godz. 18:40 a godz. 19:50 stężenie alkoholu etylowego było na poziomie między minimum 2,14 ‰ a 2,44 ‰. Oznacza to, iż w chwili kierowania samochodem marki V. jadąc ul. (...) w W. A. B. znajdowała się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 178a § 1 k.k. (k.141-147).

Opinia biegłej I. O. jest

w ocenie Sądu Okręgowego pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, a zastosowana metodologia badań zasługuje na aprobatę, dlatego zdaniem Sądu opinia z zakresu chemii kryminalistycznej i badań toksykologicznych jest w pełni wiarygodna. Reasumując stwierdzić należy, że wnioski tej opinii w sposób ostateczny podważyły wiarygodność wyjaśnień oskarżonej i potwierdziły ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Nie sposób podzielić w tej sytuacji argumentacji obrońcy, iż oskarżona spożywając krople V. nie działała w celu wprowadzenia się w stan nietrzeźwości i nie miała świadomości, że taki stan może zostać wywołany poprzez spożycie lekarstwa. Nie budzi bowiem

wątpliwości, że oskarżona A. B. spożywała alkohol przed rozpoczęciem jazdy samochodem, a ilość spożytego alkoholu etylowego znacznie przekroczyła objętość 100 ml kropli V.. Zarzut dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonej i błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny.

Rażącą niewspółmierność środka karnego wymierzonego w pkt 2 wyroku tj. zakazu prowadzenia przez oskarżoną wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat oraz podczas gdy zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, które odpowiednio stosuje się do środków karnych (art. 56 kk), powinny one odpowiadać stopniowi winy, społecznej szkodliwości

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>czynu oraz realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych, przy tym uwzględniona winna zostać postawa oskarżonej, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu A. B. jest wysoki z uwagi na znaczny poziom stanu nietrzeźwości oskarżonej. Podobnie okolicznością obciążającą jest fakt, że jako nietrzeźwy kierowca jechała w ciągu dnia w godzinach powrotu z pracy</p>	

w trakcie dużego natężenia ruchu, a sposób tej jazdy opisany w zeznaniach świadka M. Z. stwarzał bezpośrednie zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Oskarżona zjeżdżała na boki na inne pasy ruchu i na pasy przeciwległe, zmuszając innych kierowców do manewrów obronnych. Okolicznością mającą niewątpliwy wpływ na całość wymiaru kary i środka karnego jest fakt, iż oskarżona znajdowała się w stanie upojenia alkoholowego tj. na poziomie minimum 2,14 ‰ a 2,44 ‰. Stopień nietrzeźwości oskarżonej był więc wyjątkowo wysoki, z całą pewnością powodował zaburzenie sprawności psychomotorycznej i w każdej chwili mógł stać

się przyczyną
wypadku lub
kolizji drogowej.

Stężenie
alkoholu pod
wpływem
którego
znajdowała się
oskarżona
poważnie
upośledzało
zdolności
psycho-
motoryczne
konieczne dla
bezpiecznego
prowadzenia
samochodu, tym
bardziej w
godzinach
dużego
natężenia ruchu
drogowego,
spowodowanego
powrotami z
pracy do domu ,
przy czym
oskarżona
kierowała
samochodem na
długim odcinku
drogi z W. do Ł.
liczącym ponad
20 km.

Przyjęcie
koncepcji
prezentowanej w
apelacji nie
wytrzymuje
krytyki, bo
sprowadza się do
zaakceptowania,
iż znajdująca
się w stanie
nietrzeźwości
oskarżona
kierując
samochodem, w

ciągu dnia podczas dużego natężenia ruchu, nie stanowiła znacznego niebezpieczeństwa dla siebie, ale przede wszystkim innych uczestników ruchu. W tych okolicznościach faktycznych zachowanie oskarżonej nie może zostać uznane za błahe i być wytłumaczone trudną sytuacją osobistą i rodzinną oskarżonej. Przecież brak spowodowania kolizji czy uszkodzenia innego pojazdu, nie usprawiedliwiało zagrożenia jakie w ruchu drogowym wywołała, bo pamiętać należy, iż każdy pijany kierowca takie zagrożenie dla siebie i innych stwarza. Wobec powyższego nie można zaakceptować, że z przyczyn wskazanych przez obrońcę zachowanie oskarżonej zasługuje na

łagodniejsze
potraktowanie, a
zatem, iż ocena
okoliczności
faktycznych
sprawy pozwala
na zastosowanie
środka
probacyjnego w
postaci
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego czy
złagodzenia
zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych.
Nie pozwala
na to stopień
intoksykacji
alkoholowej
oskarżonej,
miejsce i brak
jakiegokolwiek
logicznej
przyczyny
takiego
zachowania.

Lekceważenie
przez oskarżoną
norm prawnych
wynika z braku
logicznego
uzasadnienia dla
jej czynu.
Oskarżona
wprawiwszy się
w ciągu dnia
w znaczny stan
nietrzeźwości,
wyruszyła
samochodem w
drogę powrotną
z pracy do (...)
miejscowości,
gdzie
zamieszkuje

ojciec jej
dziecka. Brak
jakiegokolwiek
logicznego
uzasadnienia dla
zachowania
oskarżonej,
której postawa
wskazuje na
lekceważenie
obowiązujących
zasad
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym.
Oskarżona
kierowała
samochodem
jadąc po ulicach
aglomeracji
miejskiej w
godzinach
popołudniowych
w dzień
pracujący, kiedy
natężenie ruchu
ulicznego jest
wyjątkowo duże.
Oskarżona jak
wynika z zeznań
funkcjonariusza
policji M. Z.
nie utrzymywała
prostego toru
jazdy, a zatem
brak
spowodowania
uszkodzenia
ciała lub mienia
innego
uczestnika
ruchu, nie
umniejsza
stopnia
społecznej
szkodliwości
tego czynu, gdyż
tylko
szczęśliwemu
zbiegowi

okoliczności
należy
zawdzięczać, że
nie była sprawcą
kolizji drogowej
czy wypadku.
Rację ma więc
Sąd Rejonowy, iż
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonej
wyraża się m.in.
w postawie,
która wskazuje
na lekceważenie
przez oskarżoną
norm prawnych.
Oskarżona
stwarzała realne
zagrożenie dla
innych
uczestników
ruchu
drogowego.

Wbrew
argumentom
skarżącego
opieka nad
małoletnim
synem, czy
prowadzenie
działalności
gospodarczej, w
której potrzebny
jest samochód
do mobilnego
poruszania się
pomiędzy
klientami, nie
przemawiają za
złagodzeniem 4-
letniego zakazu
prowadzenia
wszelkich
pojazdów
mechanicznych.

Orzeczone przez Sąd środek karny zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze 4 lat uwzględnia bowiem stopień zawinienia oskarżonej, a w szczególności jej nietrzeźwości w granicach znacznie przekraczających dopuszczalną normę. Nie można zgodzić się ze skarżącym, że orzeczonego środka karnego jest rażąco niewspółmiernie wysoki, w sytuacji gdy został orzeczonego bliżej dolnej granicy. Zgodnie z art. 42 § 2 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia pojazdów na okres nie krótszy niż 3 lata w razie skazania za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Natomiast górna granica tego zakazu wynosi 15 lat (art. 43 § 1 k.k.). Środek karny w takim wymiarze będzie dla oskarżonej realną i głęboko odczuwalną dolegliwością z uwagi na

<p>trudności w sferze zawodowej. Tym niemniej należy również wziąć pod uwagę, że oskarżona jak wynika z danych z Krajowego Rejestru Karnego jest osobą karaną za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (k.175), a zatem względy prewencji ogólnej i szczególnej przemawiają przeciwko złagodzeniu tego środka karnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej ewentualnie o orzeczenie warunkowego umorzenia postępowania albo zmniejszenie orzeczonego wobec oskarżonej środka karnego z pkt 2 wyroku proporcjonalnie do wagi oraz skutków czynu z uwzględnieniem faktycznego okresu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>pozbawienia uprawnień do prowadzenia pojazdów,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonej, w sytuacji gdy wiarygodne dowody w postaci m.in. zeznania naoczego świadka M. Z., protokoły zatrzymania i wyniki badania stanu trzeźwości oraz opinia toksykologiczna, wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na winę oskarżonej.</p> <p>Brak podstaw do uchylecia wyroku i warunkowego umorzenia postępowania karnego, albowiem stopień winy oskarżonej i społecznej szkodliwości przypisanego czynu jest</p>		

znaczny, a zatem brak przesłanek z art. 66 § 1 kk do zastosowania tego środka probacyjnego.

Wobec niezasadności zarzutu rażącej niewspółmierności środka karnego wniosek o złagodzenie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest niezasadny.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.1.5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

1.3. 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
o.1.wyrok utrzymany w mocy w całości		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacji uchybienia tj. naruszenie art. 7 kpk oraz będące ich konsekwencją błędne ustalenia faktyczne, w niniejszej sprawie nie miały miejsca. W oparciu o zgromadzone i ocenione dowody Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, należycie uznając sprawstwo i winę oskarżonej za udowodnione i słusznie nie dostrzegając w tym zakresie żadnych</p>		

wątpliwości.
Apelacja ma charakter czysto polemiczny, a postawiona teza o braku winy oskarżonej oparta jest w sposób niedopuszczalny tylko o część materiału dowodowego, z pominięciem tej o zupełnie innej wymowie. Sąd Rejonowy w sposób dokładny, wykazał w pisemnym uzasadnieniu dlaczego nie dał wiary dowodom z wyjaśnień oskarżonej. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wykazał konkretne rozbieżności między wyjaśnieniami a zeznaniami św. M. Z., a były one o takiej wadze i znaczeniu, że musiało to skutkować trafnym uznaniem ich za niewiarygodne. Sąd Odwoławczy podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i

poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.

Kara grzywny i środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczone za ten występki nie noszą cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Rejonowy wymierzając karę wziął pod uwagę dyrektywy wymiary kary określone w art. 53 kodeksu karnego i uwzględnił okoliczności łagodzące oraz obciążające co do oskarżonej. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił tą argumentację, albowiem kara wymierzona w tej wysokości odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonej oraz stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. W ocenie Sądu kara w tej wysokości spełni

wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej. Wobec karalności oskarżonej po popełnieniu przestępstwa za przestępstwo umyślne tego samego rodzaju (k.175), brak jest podstaw do postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej, w szczególności uznania, że oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego. Zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest w świetle przesłanek z art. 66 § 1 k.k. wykluczone.

Wymierzenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat jest zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. obligatoryjne w przypadku skazania za występki z art. 178a § 1

k.k. Analiza okoliczności popełnienia tego przestępstwa nie wskazuje aby wymiar środka karnego był niewspółmiernie surowy. W szczególności znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonej tj. 1,15 mg/l alkoholu oraz brak jakiegokolwiek logicznej przyczyny kierowania pojazdem w takim stanie w ciągu dnia w godzinach popołudniowych po ulicach (...), gdzie natężenie ruchu drogowego jest o tej porze duże, a także spowodowanie realnego zagrożenia w ruchu drogowym, wskazuje na brak zaistnienia przesłanki do złagodzenia tego środka i wymierzenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres minimalny wskazany w

<p>przepisie art. 42 § 2 k.k.</p> <p>Należy podkreślić, iż ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy tak jak oskarżona wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji.</p>		
<p>0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3.1. 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>		
<p>0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia.		

<p>0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			
<p>0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>		<p>Przytoczyć okoliczności.</p>	
<p>Brak numeracji</p>		<p>Wobec wysokości dochodów uzyskiwanych przez oskarżoną, brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonej od opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze.</p>	
<p>7. PODPIS</p>			

sędzia Anna Zawadka	
---------------------	--

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 18 lutego 2020r. sygn. akt II K 512/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana